

МОГИЛЯНЕЦЬ

Видання Профспілки студентів та викладачів
Національного університету
«Києво-Могилянська академія»

1 число

березень 2011 р.

«Боротьба» в серці Alma Mater

Одна з найбільш обурливих проблем Могилянки – це спроба залучити студентство до примарної боротьби із «гомофобією» і «дискримінацією трансгендерних людей». А найстрашніше у цьому трабл – це розташування центру цієї «боротьби» у Староакадемічному корпусі, поруч із церквою. Саме там Центр сексуальної заклопотаності (перепрошую, зараз це називається «візуальної культури») кілька місяців проводив нещадну боротьбу із власними тарганами в голові під гаслами: «досить трансгендерної дискримінації» та «гомофобія поруч» (КЕП привітався). Під час споглядання на подібну агітацію чомусь одразу поставало питання: «А чи є це проблемою і чи місце подібний «БОРОТЬБІ» у КМА?» Подальші події засвідчили, що проблема не тільки не цікавить, але й обурює могилянську спільноту (принаймні зі слів самих учасників боротьби за хворих і знедолених Лесбійок, Геїв, Бішок, Трансесексуалів). А тепер – все по порядку.

А починалось все тишком-нишком

Почалось все з фільму «FUCKING DIFFERENT NEW YORK» (що у російському неті гуляє під назвою: «Трахаться по-разному»). По Могилянці були розвішані афіші рожево-червоного визиваючого кольору, де було зображено чотири безликі особи, чия стаття, проте, було визначити неважко за первинними статевими ознаками. На афіші також були присутні різноманітні описи

того, як не дають відбутися показу цього «кіна» на широкий загал, як проти норм моралі і різноманітних експертів повстають славні воїне ІНСАЙТУ (іще один розсадник ЛГБТ), захищаючи право на своє порно, одночасно намагаючись назвати його «еротикою». Залишимо цю боротьбу їм, коли вже «клір-дослідники», «жерці» та воїне ІНСАЙТУ і «Центру візуалізації безкультури» (вибачте, знову вирвалося) краще знають за експертів, де порно, а де сротика. А тепер, повернімося у реальне життя і оцінімо ситуацію.

В НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ УКРАЇНИ. В МОГИЛЯНЦІ. ПРОЙШОВ. ПОКАЗ. ГЕЙСЬКОГО І ЛЕСБІЙСЬКОГО ПОРНОФІЛЬМУ. Після цих слів можна одразу ставити величезного хреста на П. Могилі та всіх українських здобутках КМА. Недостойні.

Далі – цікавіше

Наступна подія такого типу відбулася вже за місяць, і саме вона стала знаковою, хоча і дала можливість ЛГБТ-філам кричати на весь голос про дискримінацію ЛГБТ-няшок. Цього разу було запропоновано нашому брату-могилянцю перегляд сумнівної кінострічки «Хлопці не плачуть», про сміливість простої жінки, яка вважає себе чоловіком. У цьому і полягала вся «печаль». Кіно відверто спонукає до остаточного змішування культурних статевих ознак. Тобто дівчина може жити життям чоловіка, такий собі екстрім та екзотика, яка спонукає представниць прекрасної половини людства бути не тими

елегантними, тендітними і гарними створіннями, а войовничими ЧОЛОВІКАМИ (воїнами). Саме цю деталь, виражену у слові «чоловік», пересічний глядач випустить, не помітив, не надасть уваги. А от нашим Шановним «боротьбістам» і «славному воїнам» гендерної революції ця деталь є чи не найважливішою у фільмі. Адже їм здається нормальним, навіть коли підліток вередує: «Сьогодні я – дівчинка, а завтра я – хлопчик, ну а післязавтра я не визначився» (хоча, якщо дитина вередує вже і

що до своєї статі, то це вже явна ознака не напівміфічної «зміни сексуальності», а якихось психічних відхилів, а останнім часом простої розбещеності, хоч це зараз і модно). Цього разу ще передбачався милий флеш-моб на Поштовій площі:

випускання ліхтариків у пам'ять померлих трансесексуалів (добре хоч свічки у церкві не поставити). Та не судилося. Невідомі, яким обридло бачити запрошення та заклики до толерації («Пряма дія» вбачає у них могилянців, називаючи їх то нсофашистами, то неонацистами), виявили своє невдоволення, перервавши сонний процес перегляду фільму своїм активним втручанням. І хоч ця подія дала можливість писати про «героїв», що зачинили двері перед тими, хто намагався зірвати показ, проте це показало ставлення могилянців (знову-таки, посиляюсь на «Пряму дію») до розпусти у Alma Mater. Та це ще був далеко не кінець...

Ці кляті неофашисти, гомофоби, трансфоби...

Після такого бурхливого протесту т.з. ЦВК, ІНСАЙТ не заспокоїлись. Спочатку на «новорічній акції» «усієї світлої рати» славних адептів райдужно-анархічних поглядів були підняті прапори ЛГБТ, і «боротьба за права без обов'язків», як завжди, перетворилась на базар. Нсорганізований натовп, ялинки (проти Житлового, Трудового і Податкового кодексів) і написи в стилі: «Стоп гомофобія, фашизм...» (наприклад).

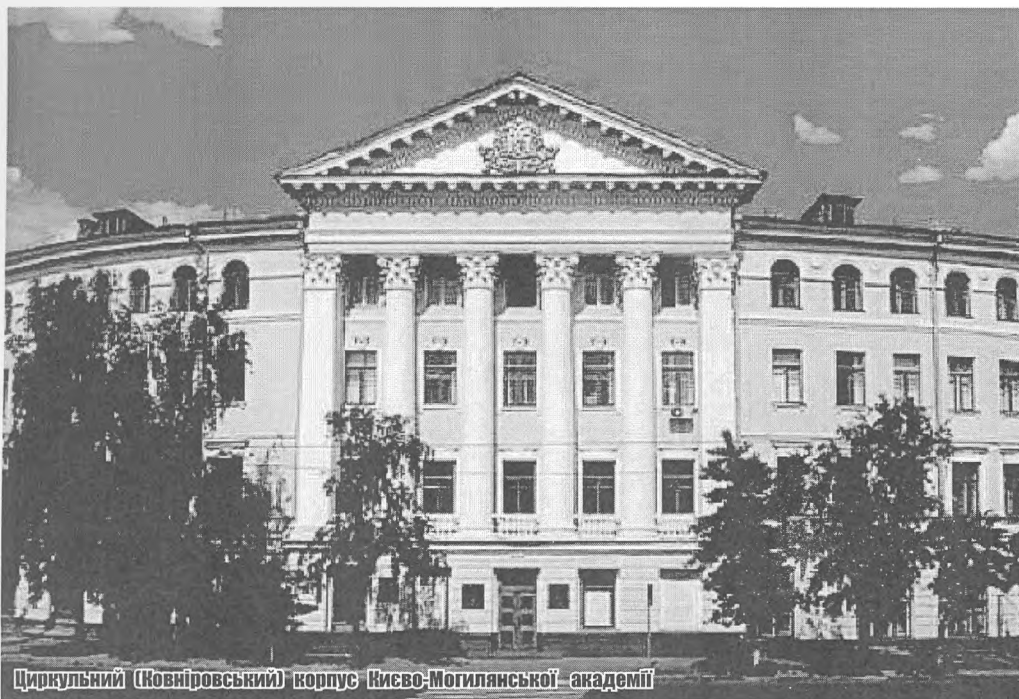
Але знову повернімося в стіни КМА. Вже 2 грудня захисники і любителі сексуального різноманіття вирішили організувати попереджувальні оголошення по НаУКМА, що гомофоб не спить, а може заявитися прямо під час кінопоказу. При цьому малюнок на агітці прозоро натякав, що у гомофобів із мозку ростуть роги. Був би не проти покористуватися цією новинкою, але чомусь не ростуть (мабуть занадто толерантний). «Рогаті» плакатики були розвішені по Могилянці, також було влаштоване якесь, порівняно тихе засідання.

Сховались?

На цьому місці у цій трагікомічній історії поставлено три крапки. Скоріш за все наші маленькі борці за тотальну толерантність і винесення на широкий і університетський загал своїх вподобань у ліжкових збоченнях просто принишкли. Але як тільки стане тепліше і прийде весна, ми зможемо спостерігати цих цікавих, проте не дуже корисних, суб'єктів у нас, в КМА(((Так що не спи, Могилянко! Готуйся до теплих і міцних обіймів збоченців, які будуть душити твій авторитет, твою духовність і твою славу...

Щиро ваш, Мусса Бенік

Погляд майбутнього МОГИЛЯНЦЯ

Циркулярний (Ковніровський) корпус Києво-Могилянської академії

Кожен абітурієнт бажає вступити до омріяного вузу. Цього року й я спробую втілити в життя й свою «заповітну» мрію — вступити на юридичний факультет Києво-Могилянської академії, адже я хочу щоб моя майбутня професія стосувалась цієї надзвичайно важливої в наш час сфери суспільних відносин, а цей навчальний заклад є для мене осередком глибинних знань та дотримання українських освітянських цінностей.

Києво-Могилянська академія — це саме та освітня інституція, яка уособлює мої уявлення про справжній студентський дух, про викладачів, відданих своїй справі, про місце, де знання цінуються понад усе. Сподіваюсь, що традиції цього закладу, які вкорінювались вже не одне століття, будуть й надалі зберігатись в стінах будівель київського Подолу, і що я зможу бути причетна до їхнього дотримання, поширення, розвитку. Адже у Могилянці є український дух, який наповнює навчальний процес відгінками нашого героїчного минулого, породжує в серцях гордість з того, ким ми є й звідки, і що ми можемо пишатись величию нашої Батьківщини.

Молодь, яка навчається у цьому славетному закладі, є сліотою нації, саме тією молоддю, яка

буде творити новітню українську історію, яка підніме Україну на новий рівень у світовій спільноті.

Проте в мене є побоювання, щодо того, чи вдасться мені втілити свої прагнення в реальність, бо хоч я й закінчую середню загальну школу з середнім балом в атестаті 10.9, я гадаю, що не зможу вступити на бюджетну основу (на контрактну не маю коштів). Адже український уряд сильно зменшив цього року кількість бюджетних місць не економічну та юридичну спеціалізації. Так влада закриває дорогу українській молоді — тим людям, хто в недалекому майбутньому, як це повелося ще з 1615 року, зможуть стати лідерами в науці, суспільному житті, розбудові нації.

А ще мене неспокоють різні чутки, що свідчать про духовний занепад славетного університету на Подолі. У них йдеться про те, що могилянець сьогодні — це не відданий своїй справі і Україні всебічно розвинений і міцний духом Лідер. Могилянець сьогодні — це епатажна, сгоїстична людина, яка бореться не за державу і порядок в суспільстві, а лише за свої особисті інтереси. Цей абстрактний образ не прагне нести людям щось нове, прекрасне, як свого часу це робили фундатори Академії, він прагне лише саморесалізуватися, виділитися серед свого оточення,

чим завгодно — одягом, зачіскою, сленгом, але не знаннями і Духом. Як результат — чутки про щорічні студентські оргії на святкуванні Купальської ночі, конференції і дискусії щодо легалізації наркотиків та одностатевих шлюбів, які зачіпають почуття віруючих студентів своєю пропагандою збочень тощо.

Не хочу казати про негатив, бо особисто я його ще не бачила. Та сподіваюся, що якщо мені вдасться втілити мою мрію про вступ до НаУКМА, то в стінах цього закладу я побачу те, про що згадувала на початку статті — студентський дух, відданих викладачів і патріотичну атмосферу. А зі свого боку зобов'язуюсь сама та закликаю всіх, хто хоч якось пов'язаний із Могилянкою — гуртуємось навколо історії та традицій Університету та нашої нації загалом! Ми маємо спільно підняти та возвеличити справжні цінності українці та забути й викинути звідси все чуже, непотрібне і шкідливе.

Разом відродимо Києво-Могилянську Академію! Разом відродимо славу і вслх України!

Шинкарьова Аліна,
абітурієнт НаУКМА

Indirect-action

Проблема Могилянки значно ширша за розповсюдження лівих гасел, закликів і вимог у її стінах. Проблема полягає у компрометації і загальній деукраїнізації Могилянки під гаслом толерантності, що автоматично призводить до занепаду НаУКМА. Простіше кажучи, поза межами академії могилянці виглядають бунтівниками, які постійно з усім незгодні (читай деструктивними елементами), а на території Могилянки — навпаки, студенти «толерантні» настільки, що заради псевдо-толерантності пропонується вивести всі церкви за територію університету, дозволити палити на території Могилянки, і, на сьогоднішній день, забороняється ставити на радіо повстанські пісні... Результати такого подвійного життя вже маємо: все менше могилянців спілкуються українською і не беруть участі у позанавчальному житті... Їм наплювати на Alma Mater.

Постала потреба змін. Змін всередині кожного свідомого могилянина. Треба разом захищати Могилянку, разом пропагувати українське, разом боротися з лівим радикалізмом.

Bor i НаУКМА

Dark_Socrat@i.ua

Свобода чи анархія?

Сучасні могилянські студенти мають право на безкоштовну освіту, на стипендію на рівні прожиткового мінімуму, на вхід у гуртожиток протягом доби, на паління на території академії, ба, навіть, на стрип-клуб в стінах кампусу... От тільки про свої обов'язки перед альма-матер студенти мало що знають, а ще менше — виконують.

Протягом свого існування Києво-Могилянська академія вважалася осередком освіченості та культури. Дехто навіть порівнював її з фортецею українськості та книжності. Духовність була основним критерієм для навчання в академії. Сьогодні, на жаль, ситуація докорінно змінилась. Сьогодні, високе звання Спудея нічого не значить для більшості. Могилянська перетворилась на осередок розпусти й розпущеності.

Щоб переконатись у цьому, варто лише уявити Могилянку такою, якою її хочуть бачити лівачські «профспілки». Картинка вимальовується не comme il faut: стовп диму посеред плацу, де повно сторонніх людей, які розпивають спиртні напої, все це супроводжується музикою зі стрип-клубу, розташованого на місці церкви у староакадемічному корпусі. Фантастично, чи не так? Та хіба не цього вимагають юридично «підковані» студенти? Вони вважають, що саме їм дано вирішувати, якою має бути їхня Могилянська, скільки часу має тривати вхід у гуртожитки, якою мовою мають розмовляти спудеї, і чи має право церква, яка стояла там чотириста років, стояти там зараз.

Власне, читаючи ці вимоги, я схильна була вірити, що вони ніколи не будуть виконані. На думку, що адміністрація під тиском таких вимог може і здатись, наштовхнув простий і смішний факт: єдиний туалет на всі корпуси, де є мило і гаряча вода — туалет на першому поверсі четвертого корпусу, тобто там, де знаходяться всі профспілки й студентські організації. Може це й збіг, але одне очевидно: такі «профспілки» поступово руйнують твердиню нашої альма-матер. Наостанок, знала я колись людину, яка заступала офіційну могилянську профспілку. Нині вона вчиться у КНУ ім. Т.Г. Шевченка. Не за власним бажанням. Це так, між іншим...

Питання безпеки або нащо здалися «дяді» при вході в Могилянку?

У вас бувало таке, що ви йдете собі спокійно на пару і раптом при вході якийсь «дядя» просить вас показати ваш студентський? У мене це бувало досить часто. Звичайно, я ніколи не ображався на такі перевірки, бо ніхто ж не знає хто я. А може я якийсь «шпійон», який так і хоче щось вивідати про Могилянку, а потім використати це у власних, не завжди корисних, цілях? Може я хочу кудись пробратися, щоб бомбу закласти чи може хочу за дівчатами в роздягальні поглядати? Всі їхні дії правомірні і правильні, бо вони — це наша охорона, наші захисники порядку і закону. Та останнім часом починає здаватися, що охорони, як такої, нема. Точніше, вона є, але що вона охороняє? Майно Могилянки? А як щодо майна студентів?

Нещодавно в академії почастишали випадки крадіжок. Кожен третій студент жаліється на те, що у нього або його друга вкрали гаманець чи мобільний, або ноутбук. Тепер люди бояться залишати щось без нагляду навіть в бібліотеці, бо, швидше за все, якась стороння людина тільки й чекає, щоб присвоїти собі чуже майно. На фізкультуру ходити стало ще небезпечніше — кожного місяця з роздягалок тягнуть в середньому по три гаманці! Звичайно ж, з наростанням «епідемії» крадіжок фізруки почали застерігати студентів, щоб вони дивилися за своїми речами, а також залишали когось в роздягалці до її закриття, та це не вирішує проблему... Ми можемо не замислюватися, але кожен день з нами коридорами проходять тисячі людей, і, можливо, не кожен з них прийшов

перелякана дівчина і повідомляє, що у неї вкрали гаманець. Як не дивно, їх це не хвилює. Вони не пам'ятають хто зайшов, а хто і з чим вийшов. Мені навіть стало цікаво, чи зауважили б вони, як хтось виноситиме з Могилянки плазмовий телевізор. Вищезгадані перевірки студентського при вході залишилися на початку навчального року і зараз уже нікого не хвилюють. З іншого ж боку, ці «дяді» вміють лише вмикати світло в 217 аудиторії і виганяти студентів з Могилянки після 19.00. Таке халатне ставлення до виконання своїх обов'язків змушує задуматися над цим питанням багатьох студентів і особливо тих, які вчаться на контрактній основі оскільки саме вони в більшій мірі платять зарплату охоронцям.

Безсумнівно, система охорони Могилянки потребує кардинальних змін. А початися вони мають з контролю над «дядями» в формі при вході в Могилянку, бо саме їхнє несерйозне ставлення до роботи коштує нам, студентам і викладачам, дуже дорого. З іншого ж боку, необхідно реформувати саму систему охорони, бо перевірки студентського нічого не дають. Проблема безпеки в роздягалках можна вирішити дуже просто, а саме так, як це зробили десятки вишів в Україні: поставити ряд з комірок, які будуть зачинятися на ключ або паролі (як на вокзалі), що унеможливило б будь-який доступ до них сторонніх осіб.

Що ж, проблема може бути вирішена. Для цього потрібно лише дати зрозуміти адміністрації, що це — проблема, бо здається, що

ОХОРОНА

сюди навчатися.

Так що ж в цей час роблять охоронці? Це питання я собі ставлю кожен раз, коли бачу, як до одного з них підходить

поки питання безпеки студентів нікого не хвилює. Та їх це й не буде хвилювати, поки це не почне хвилювати саме ТЕБЕ.

Лесь Лелека

На глибині

Коли ми проведемо бліц-опитування щодо історії Києво-Могилянської академії, спостерігатимемо такий стан речей: пересічний українсьць може не згадати імена її викладачів або випускників, не зовсім точно назве рік заснування, навряд чи знатиме колишніх і сучасних місценатів, загубиться у хронології могилянської історіографії. Натомість у асоціативному мисленні більшості Могилянка пов'язана з національним і культурним відродженням, це серце українських православ'я і демократії. Це той заклад, де завжди тримають руку на пульсі громадського життя, де студент може не лише отримати високий рівень знань, а й сформувати свою громадянську позицію. Це — місце, де твориться історія.

Але чого ж не знають абітурієнти, їх батьки, туристи, культурники та звичайні політики і сантехніки про сучасний стан Могилянки? Що відбувається на глибині, яким іншим, несхожим на свій зовнішній шар життям живе alma mater? Усі звикли сприймати могилянця як борця за свої права і, як це не пафосно прозвучить, національно свідому особистість. Справді, повідомлення з назвою Академії займають досить велику частку інформаційного простору столиці, і про її активістів ми дізнаємося із теле- та радіоефірів. Навколо могилянця утворився орел святого-бунтівника за усі можливі і неможливі права і свободи. Шкода розчаровувати шановних громадян держави Україна, але такий образ могилянського студентства далекий від істини: наразі наші спудеї надають персвагу станіві «тотальної толерантності», що, як вірус, поширюється на території кампусу. Ви думали, що толерантність — це просто повага до думок, поведінки, форми самовираження та способу життя притаманних якійсь людині і відмінні від ваших? Тоді ви, мабуть, здивуєтеся, дізнавшись про могилянську толерантність. Серед найтипівіших симптомів цієї хвороби (так-так, це не опіска) такі: відсутність громадянської позиції, аморфність у

питаннях позауніверситетської діяльності, байдужість до внутрішніх процесів Могилянки. Хоча виникає інше питання: може, цей принцип нестворення — то зовсім не «хворь заморская», а лише спосіб пристосування до нелегкої дійсності? Адже так легко плисти за течією і не намагатися скинути довгі пасма «лапші з вух» або хоча б подумати над недоречністю і неправильністю лівацьких акцій. Виявляється, могилянцям краще необхідні курилки на території кампусу, а церкви — ні (ну звісно, про душу зараз ніхто не думає, а дарма). А ще жоден нормальний студент не проживе без стрип-клубу замість трапезної «Академія» та фотовиставки з порнографічними матеріалами, натомість повстанські пісні на радіо вважаються вершиною «нетолерантності». Складається враження, що могилянці — несповноцінні зі своєю спрагою до сексу та фобією власного історичного минулого. Але найгірше — та сама аморфність, з якою сприймаються ідеї такого характеру. Жоден не заявить відкрито про своє несхвалення через байдужість чи страх, нездатність сформувати власну позицію чи банальний брак часу... Агов, час прокинутись! Зовсім скоро свідомого могилянця буде так само складно знайти, як лист у порожньому конверті! Пора наповнити своє життя у стінах alma mater активною діяльністю і не вже для цього потрібні захоплення? Невже про очевидне потрібно скандувати по усіх кутах і закутках, не вже важливий лише кількісний (у вигляді балів), а не якісний результат перебування впродовж 4 років у Могилянці? Цілком раціональним для нашого університету стало б повернення до традицій патріотизму і активного втручання спудея в усі його справи. Чи можна допустити, щоб доля Могилянки вирішувалася за принципом «easy going»?

А тепер, могилянцю, запитай себе: «Що я зробив для того, щоб могилянський особливий статус не став реквіємом за мрією?»

Правова підтримка: як захистити себе при спілкуванні з правоохоронцями

Мета розділу «Правова допомога» - надати цікаву інформацію про те, як з точки зору закону краще поводити себе в тих чи інших ситуаціях. Тож вдаватися до доведення актуальності сьогоденної теми не буду. Будь-яка нормальна людина має ставитися з повагою до права в цілому і громадського порядку зокрема. Але ми живемо в такій державі, з такими правоохоронцями (як влучно каже один мій знайомий - «правоохоронцями»), що дуже часто певні, хоч і невеликі але проблеми можуть виникнути будь-де, будь-коли і з усіма нами. Тому одразу перейду до пояснення ситуації - Ти, студент НаУКМА, йдеш по вулиці чи стоїш на зупинці, думаєш про щось прекрасне, аж тут з'являються двос чи більше постатей у синіх кітелях, і ввічливо (чи не дуже) відволікають тебе від думок про прекрасне, пропонують щось пояснити, зробити, показати тощо, чим викликають в тебе цілком природне відчуття дискомфорту. Цілковито очікувано ти можеш розгубитися на пару секунд, але далі варто все ж слідувати наступним правилами:

1. Не бійся! Цю статтю я адресую нормальної людині, до того ж ще й активному і свідомому могилянцю, тож якщо тебе затримують, а ти маєш при собі наркотики, чіпляєшся до когось у стані сп'яніння чи просто бухаєш на зупинці громадського транспорту - це твої проблеми. Допомогати тобі я не буду. Кажуть, що десь у підвалах НаУКМА вже 161 рік існує такий анархістський релігійно-атеїстичний орден «кривос действіє», то ж тобі в цьому випадку до них :). Якщо ж до тебе просто підійшли люди у формі з питанням про документи чи мету твого перебування в цей час саме в цьому місці - боятися нічого. Пам'ятай, що в будь-якій ситуації ти є і маєш бути прикладом Громадянина, і тому перед тобою стоїть той, хто має захищати Порядок в державі. З цього витікає наступний пункт:

2. Будь чемним, але не догоджай правоохоронцям! Не треба хамити, заціпати їх, поводитися занедто зухвало - це може бути підставою для твого затримання, а іноді й для притягнення тебе до адміністративної відповідальності. Якщо працівник МВС чи іншої інституції вимагає документи, що посвідчують твою особу - він має на це право. Але перед цим він зобов'язаний представитись, а за твоею вимогою - показати своє

службове посвідчення. Про всяк випадок запам'ятати прізвище та посаду правоохоронця ніколи не завадить. Так само він має право затримати тебе для встановлення особи у разі, якщо ти не маєш або відмовився пред'явити документ, який посвідчує твою особу. До речі, якщо ти в цей момент з друзями, а ти студентського чи паспорту при собі не маєш, вони можуть підтвердити твою особу, звісно ж, якщо самі мають «аусвайс».

3. Тверезо оцінюй ситуацію! Намагайся з розмови з правоохоронцем усвідомити, що він від тебе хоче, навіть, якщо він тобі про це не каже прямо. Звичайна перевірка документів і огляд особистих речей можуть закінчитися різними фразами - починаючи від «Вибачте за незручності» і закінчуючи «По 50 грн з кожного, а то у відділок поїдемо» чи просто «сідай в машину поїдемо розбиратись». Від оцінки ситуації залежить твоя подальша тактика, тож аналізуй чому така ситуація склалася.

4. Знай свої права і намагайся не допускати їх порушення! Якщо працівник МВС хоче провести огляд твоїх особистих речей - спробуй вимагати залучення двох понятых, як це передбачено законодавством. Знов-таки без фанатизму і зайвої зухвалості. Знаю випадок, коли хлопці отримали 3 доби адмінарешту лише за те, що вимагали від міліціантів показати свої посвідчення. Провести вихідні в компанії алкоголиків, бомжів та правопорушників не страшно, але і не дуже приємно.

5. Не чини опір! Якщо тебе хочуть затримати і доставити до відділку - в тебе не залишається іншого вибору, як сісти в автомобіль і їхати до відділку. Якщо ти сам чи з 2-3 друзями, то будь-які твої спроби опиратися, вириватися, кричати і лаятись можуть лише погіршити твоє правове і не тільки правове становище - не вірте тому, хто каже що міліція в нас порядна, а затриманих у відділку перш за все пригощають гарячим какао: будеш сильно на р и в а т и с ь - можуть відлупцювати, і кийками, і ногами, знову ж таки зазвичай

не смертельно, але побити м'язи можуть неприємно боліти 3-4 дні, плюс за опір можна отримати додаткові проблеми в плані визначення того, як скоро тебе відпустять.

6. Не пропонуй хабар і не давай його. Ти - майбутня еліта Нації, і тому тобі не личить сприяти діяльності злочинців. Якщо ти нічого не порушував - домагайся справедливості, не опускай руки і захищай свої права. Якщо порушив - тим більше. Насправді нічого не зміниться, якщо ти віддаси 20грн за «відмазку» від протоколу за паління в громадському місці. Але завтра цей же нечесний на руку правоохоронець так само відпустить гвалтівника-педофіла чи грабіжника. Тому ніколи не пропонуй комусь «домовитись», «віддячити» тощо. Тим більше за це теоретично можна бути притягненим до кримінальної відповідальності, отримати судимість і інші неприємні наслідки.

7. Якщо ти у відділку - спробуй переконливо пояснити, що ти нічого не порушував, жодних протиправних намірів не мав і є нормальною законослухняною людиною. Вимагай, щоб одразу після доставлення тебе у відділок було складено протокол про твое затримання, в якому, окрім всього іншого, було зазначено точний час (година і хвилина)затримання. Але ніколи не спіши щось підписувати. Інколи так трапляється що переляканий юнак навіть не встигає прочитати протокол, і підписує собі зізнання у тому що він насправді не міг навіть думати. Все, що ти підпишеш може згодом бути використане проти тебе. Це не смішна фраза з недолюблених американських фільмів. На жаль, саме так часто і трапляється.

З іншого боку, іноді варто все ж таки підписати і не паритись. Дивись по ситуації.

8. У випадку затримання одразу

підключай близьких. За законом у разі затримання твої родичі мають бути негайно сповіщені про твое затримання та місцезнаходження, плюс ти маєш право на, принаймні, один телефонний дзвінок будь-кому. Найкращий варіант - звісно ж знайомому адвокату, юристу, чи просто представнику твоєї профспілкової організації. Особисто я раджу останній із зазначених варіантів.

9. Не вір у 100% справедливості. Тисячі українців мають судимість за злочини, до яких вони не мають жодного відношення. Але не панікуй через це. Вимагай, щоб тобі повідомили, за що тебе було затримано. До того, як проконсультуєшся з юристом, найкращим є мовчати для того, щоб не обмовити себе, не сказати зайвого. Якщо ти випадково став (принаймні на думку міліції) свідком якогось злочину - не давати показань тобі заборонено законом. Але в будь-якому разі намагайся казати поменше, уникай питань, які є тобі неприйнятними, але перш за все - вимагай, щоб тебе було викликано на допит повісткою, а не привезено в «бобикун» як крадія. Як би не склалися твої стосунки з правоохоронцями, вони потрібні нашій державі. Нехай і, можливо, в іншому форматі, з іншою нормативною базою їх діяльності.

10. Роби світ кращим! І нашу міліцію - так само. Подавай скарги на будь-які порушення з боку міліції, звертайся до прокуратури, суду, обласних управлінь МВС. Багато чого це не змінить, але це буде твоею боротьбою проти поширеного в наш час міліцейського сававілля. Ставай до лав Профспілки студентів і викладачів Національного університету «Києво-Могилянська академія». Разом будемо боротися за дотриманням твоїх прав. Досить терпіння - час жити! Адже жити - значить боротися! Борись за свою країну!

Студенте!

Ти хочеш бачити свою країну могутньою?
Ти хочеш навчатися у найкращому університеті України?
Ти хочеш отримати якісну освіту і знати, що твої права, як студентські так і громадянські, буде захищено?

Тоді ти маєш допомагати нам боротися за це! Наше суспільство переживає важкі часи, і йому потрібні розумні, освічені, рішучі, самовіддані люди - такі як ти!

2 березня о 15.00 на Конtrakтовій Площі біля пам'ятника П. Сагайдачному відбудеться установчі збори Профспілки студентів та викладачів Національного університету «Києво-Могилянська академія».

Наша мета:

1. Захист прав і законних інтересів студентів, абітурієнтів, викладачів та всіх інших, хто пов'язаний з НаУКМА і пишастесь тим, що він - Могилянець.
2. Допомога університету у реалізації освітніх та дозвільних програм. Якість освіти залежить не лише від Адміністрації чи Міносвіти. Ти сам можеш зробити свій внесок у відродження Могиляки!
3. Недопущення тиску на НаУКМА з боку органів державної влади, в першу чергу - Міносвіти. Ми маємо робити все, щоб наш ВНЗ і надалі мав статус найчеснішого та найкращого в Україні!

Приходь сам і приводи друзів. Пам'ятай: майбутнє залежить від тебе!

Слава Україні!

Інформаційний бюлетень
Профспілки студентів та викладачів
Національного університету
«Києво-Могилянська академія»

Наклад: 500 прим.
Адреса редакції: м. Київ, вул. Павлівська, 18
E-mail: kma.snpu@gmail.com
web: snpu.info
Відповідальний за випуск: Комісар Є.
Верстка і дизайн: Бевз С.